

Ελπίδα

Ελπίδα

"Η Μάρθα είπε στον Ιησού: Κύριε, αν ήσουν εδώ, ο αδελφός μου δεν θα είχε πεθάνει". Αυτά είναι τα λόγια της Μάρθας προς τον Ιησού με αφορμή τον θάνατο του αδελφού της Λαζάρου. Εκφράζουν εκείνο το σπαρακτικό συναίσθημα λύπης που βιώνουν εκατομμύρια άνθρωποι, όταν τα αγαπημένα τους πρόσωπα απομακρύνονται από αυτούς με το θάνατο. Τόσες πολλές σκέψεις περνούν από το μυαλό σε μια τέτοια στιγμή -αν είχαμε κάνει αυτό ή εκείνο- ή αν είχαμε στείλει για άλλον γιατρό. Αν ο θάνατος ήταν αποτέλεσμα ενός ατυχήματος κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού, μπορεί να πούμε ότι αν ο αγαπημένος μας δεν είχε πάει σε αυτό το ταξίδι, αυτό δεν θα είχε συμβεί. Στην περίπτωση της Μάρθας, πίστευε ότι η απουσία του Ιησού ήταν αυτή που οδήγησε στο θάνατο του αδελφού της, οπότε είχε την τάση να τον κατηγορήσει.

Πολλοί έχουν μοιραστεί αυτή την άποψη της Μάρθας, καθώς ένιωσαν ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ο Κύριος ήταν υπεύθυνος για τον θάνατο του αγαπημένου τους προσώπου ή ότι θα μπορούσε να είχε αποτρέψει την τραγωδία. Έτσι, ρωτούν: Γιατί; Φαντάζονται ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο πρέπει να έκαναν κάτι που δεν άρεσε στον Θεό, ή ίσως αυτός που πέθανε να είχε τιμωρηθεί ιδιαίτερα για κάποιο σφάλμα. Και τότε ίσως με ανατριχίλα σκέφτονται: Αν αυτό το τελευταίο είναι αλήθεια, ποια είναι η κατάσταση του νεκρού τώρα; Μήπως υποφέρει κάτι χειρότερο από τον θάνατο;

Ανάμεσα στις σκέψεις που βασανίζουν τόσους πολλούς όταν ο θάνατος επισκέπτεται το σπίτι είναι και το συνήθως αναπάντητο ερώτημα για το τι βρίσκεται πέρα από τον τάφο. Θα ξαναδούμε ποτέ τους αγαπημένους μας; Είναι ευτυχισμένοι τώρα και θα τους συναντήσουμε μια μέρα στην ευτυχία τους; Οι καρδιές μας λαχταρούν για οριστικές απαντήσεις σε όλα αυτά τα οδυνηρά ερωτήματα που προκύπτουν από τη θλίψη μας. Και αυτά τα ερωτήματα μπορούν να

απαντηθούν, διότι οι απαντήσεις βρίσκονται στο Λόγο του Θεού.

Γιατί πεθαίνουν οι άνθρωποι ούτως ή άλλως; Πολλοί θα έτειναν να απαντήσουν ότι είναι φυσικό οι άνθρωποι να γερνούν και να πεθαίνουν- αλλά η αδυναμία αυτής της απάντησης είναι ότι εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν πριν γεράσουν. Ο ζοφερός θεριστής Ο θάνατος δεν σέβεται τους ανθρώπους, διότι χτυπάει εξίσου νέους και ηλικιωμένους, καθώς και αγίους και αμαρτωλούς. Είτε πρόκειται για ένα βρέφος είτε για έναν ηλικιωμένο γονέα που φεύγει από τη ζωή, το σοκ είναι εξίσου μεγάλο. Ποτέ δεν είμαστε προετοιμασμένοι για το θάνατο, και ακόμη και μετά από χιλιάδες χρόνια εμπειρίας με αυτό το τέρας, το ανθρώπινο γένος δεν έχει συνηθίσει τις επισκέψεις του - έρχονται πάντα ως ανεπιθύμητη έκπληξη. Στην πραγματικότητα, λοιπόν, δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως ο θάνατος με "φυσικό θάνατο", γιατί ο θάνατος είναι πάντα αφύσικος και ανεπιθύμητος.

Η Αγία Γραφή εξηγεί ότι οι άνθρωποι πεθαίνουν εξαιτίας της αμαρτίας - όχι της ατομικής αμαρτίας του καθενός που χτυπιέται από το θάνατο, αλλά του προπατορικού αμαρτήματος, της αμαρτίας των πρώτων γονέων μας. Μέσω αυτών, εξηγεί ο απόστολος, "η αμαρτία εισήλθε στον κόσμο και ο θάνατος μέσω της αμαρτίας". (Ρωμαίους 5:12). Από την κληρονομικότητα είμαστε όλοι μέλη μιας ετοιμοθάνατης φυλής. Είναι καλό να το θυμόμαστε αυτό όταν ο θάνατος έρχεται στα σπίτια μας, γιατί μας βοηθάει να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτή η τραγική εμπειρία δεν οφείλεται στην έλλειψη ενδιαφέροντος ή φροντίδας εκ μέρους μας και ότι δεν είναι μια ιδιαίτερη τιμωρία, ούτε για εκείνον που πέθανε, ούτε για τους συγγενείς που απομένουν. Τα αγαπημένα μας πρόσωπα πεθαίνουν επειδή η δήλωση της Βίβλου - "όπως εν Αδάμ όλοι πεθαίνουν". Και εκτός αυτού, μπορούμε να παρηγορηθούμε με τη θαυμάσια υπόσχεση του Λόγου του Θεού ότι, όπως ακριβώς όλοι στον Αδάμ πεθαίνουν, "έτσι και στον Χριστό όλοι θα γίνουν ζωντανοί". 1 Κορινθίους 15:22

ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Επιστρέφοντας στις ημέρες του Ιησού και σε εκείνη την αγαπημένη οικογένεια στη Βηθανία - τη Μαρία, τη Μάρθα και το Λάζαρο - μπορούμε να αντλήσουμε μερικές πολύ διαφωτιστικές και ενθαρρυντικές σκέψεις. Φαίνεται ότι ο Ιησούς ήταν ιδιαίτερος φίλος αυτής της οικογένειας και θεωρούσαν δεδομένο, όταν ο Λάζαρος αρρώστησε, ότι ο Ιησούς θα ερχόταν να τους βοηθήσει μόλις το μάθαινε. Η δουλειά του Ιησού τον είχε απομακρύνει εκείνη την εποχή από τη Βηθανία, αλλά οι δύο αδελφές του έστειλαν ένα μήνυμα που ανέφερε: "Κύριε, αυτός που αγαπάς είναι άρρωστος". Ιωάννης 11:3

Ο Ιησούς έλαβε αυτό το μήνυμα, αλλά δεν έκανε τίποτα γι' αυτό για δύο ημέρες. Τελικά, είπε στους μαθητές του: "Ο φίλος μας ο Λάζαρος αποκοιμήθηκε, αλλά εγώ πάω εκεί για να τον ξυπνήσω". (Ιωάννης 11:11). Η ανακοίνωση αυτή αποτέλεσε έκπληξη για τους μαθητές του. Είχαν ακούσει κι αυτοί ότι ο Λάζαρος ήταν σοβαρά άρρωστος. Πιθανόν ο Ιησούς να τους είχε πει για το μήνυμα που είχε

λάβει. Αλλά αν τώρα κοιμόταν, δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί ο Δάσκαλος θα ήθελε να τον ξυπνήσει. Ίσως θεώρησαν ότι επρόκειτο για λανθασμένη κρίση εκ μέρους του, γι' αυτό και του είπαν: "Κύριε, αν κοιμηθεί, θα γίνει καλά". Με άλλα λόγια, σκέφτηκαν ότι θα ήταν μεγάλο λάθος να ξυπνήσουν έναν άρρωστο που αναπαυόταν ήσυχα στον ύπνο - ότι θα ήταν πολύ καλύτερα γι' αυτόν να συνεχίσει να κοιμάται.

Αλλά δεν κατάλαβαν τι εννοούσε ο Ιησούς. "Ο Ιησούς όμως μίλησε για τον θάνατό του", μας λέει η διήγηση. (Ιωάννης 11:13). Βλέποντας ότι οι μαθητές του παρεξήγησαν την αναφορά του ότι ο Λάζαρος κοιμόταν, τους είπε ξεκάθαρα: "Ο Λάζαρος πέθανε". (Ιωάννης 11:14). Εδώ έχουμε από τα χείλη του ίδιου του Διδασκάλου μια πολύ ενδιαφέρουσα και ταυτόχρονα παρήγορη άποψη για τον θάνατο. Είναι σαν ύπνος, που σημαίνει ότι όσοι είναι νεκροί αναπαύονται, περιμένοντας, αν και εν αγνοία τους, να έρθει η ώρα του Κυρίου για να τους ξυπνήσει από τον ύπνο - τον ύπνο του θανάτου. Ο ύπνος βρίσκεται έτσι ως μία από

τις γραφικές απεικονίσεις που μας βοηθούν να κατανοήσουμε το νόημα του θανάτου.

Υπάρχουν δύο κύρια χαρακτηριστικά του ύπνου. Το ένα είναι ότι όσοι κοιμούνται είναι αναίσθητοι. Δεν έχουν επίγνωση του τι συμβαίνει στον κόσμο γύρω τους. Δεν είναι ούτε θλιμμένοι ούτε χαρούμενοι. Δεν έχουν ανησυχίες και δεν βιώνουν συγκινήσεις χαράς. Δεν πεινάνε ούτε διψάνε. Σχετικά με αυτή την κατάσταση οι Γραφές δηλώνουν: "Διότι οι ζωντανοί γνωρίζουν ότι θα πεθάνουν, αλλά οι νεκροί δεν γνωρίζουν τίποτα". Εκκλησιαστής 9:5

Υπάρχει και ένα άλλο χαρακτηριστικό του ύπνου, το οποίο είναι επίσης πολύ σημαντικό, όταν τον θεωρούμε ως εικόνα του θανάτου. Είναι η προσδοκία της αφύπνισης. Η μητέρα βάζει το αγαπημένο της παιδί στην κούνια του για τη νύχτα, του τραγουδάει ένα καταπραϋντικό νανούρισμα μέχρι τα μάτια του να κλείσουν στον ύπνο και το μικρό του μυαλουδάκι να εισέλθει στη χώρα της λήθης. Το παιδί είναι πλέον αναίσθητο, και η μητέρα βγαίνει αθόρυβα από το δωμάτιο, ευτυχισμένη

με την αγάπη της για το αγαπημένο της παιδί και χαρούμενη με την προσδοκία της να ακούσει την ευχάριστη φλυαρία του παιδιού της το επόμενο πρωί. Δεν υπάρχουν δάκρυα, δεν πονάει η καρδιά, δεν υπάρχει μοναξιά-γιατί το παιδί απλώς κοιμάται και το πρωί θα ξυπνήσει με τη φωτεινότητά του να διαπερνά και πάλι το σπίτι.

Σχετικά με ένα νεαρό κορίτσι που είχε πεθάνει, ο Ιησούς είπε: "Το κορίτσι δεν είναι νεκρό, αλλά κοιμάται". (Ματθαίος 9:24). Και εδώ, όπως και στην περίπτωση του Λαζάρου, ο Ιησούς αναφέρθηκε στον θάνατο ως έναν απλό ύπνο - έναν ύπνο, διότι από τη σκοπιά της παροχής ζωής από τον Θεό μέσω του Χριστού, πρόκειται να υπάρξει αφύπνιση το πρωί της νέας ημέρας της γης, της ημέρας της βασιλείας του Χριστού που θα ξημερώσει σύντομα. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: "Ο φίλος μας ο Λάζαρος αποκοιμήθηκε- εγώ όμως πάω εκεί για να τον ξυπνήσω". (Ιωάννης 11:11). Ο Ιησούς είχε την πρόθεση να ξυπνήσει τον Λάζαρο από τον ύπνο του θανάτου, και πραγματοποίησε την πρόθεσή του αργότερα, προς μεγάλη χαρά των

αδελφών του Λαζάρου και όλων όσοι τον αγαπούσαν.

ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΞΑΝΑ

Αφού ανακοίνωσε τις προθέσεις του στους μαθητές του, ο Ιησούς πήγε στη Βηθανία, στο σπίτι των φίλων του, της Μάρθας και της Μαρίας. Η Μάρθα τον συνάντησε όταν πλησίασε στο σπίτι τους και τον κατηγόρησε ευγενικά ότι δεν ήρθε όσο ζούσε ακόμα ο αδελφός της. Τότε ο Ιησούς της έκανε μια αξιοσημείωτη δήλωση - λόγια που αντηχούν από τότε στους αιώνες, δίνοντας παρηγοριά σε χιλιάδες πενθούντες που μπόρεσαν να συλλάβουν την υπέροχη απλότητά τους και να πιστέψουν ότι μια μέρα θα γίνουν πραγματικότητα. Είπε: "Ο αδελφός σου θα αναστηθεί". Ιωάννης 11:23

Αυτή είναι η μεγάλη ελπίδα της Βίβλου για όλους όσοι έχουν πεθάνει - θα ζήσουν ξανά. Αλλά δεν πρέπει να παραβλέψουμε αυτή τη λέξη "και πάλι". Ο Ιησούς δεν είπε στη Μάρθα: "Μην κλαις, γιατί ο αδελφός σου δεν είναι πραγματικά νεκρός. Ήταν νεκρός! Ο Ιησούς

είχε πει ξεκάθαρα στους μαθητές του: "Ο Λάζαρος είναι νεκρός", και μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι δεν θα έφερνε αντίρρηση σε αυτή την αλήθεια στη συνομιλία του με τη Μάρθα- έτσι, το μήνυμα παρηγοριάς που της έστειλε ήταν ότι ο αδελφός της θα ζούσε ξανά, ότι αυτός που ήταν νεκρός θα επανέλθει στη ζωή.

Αιώνες πριν από αυτό, ο Προφήτης Ιώβ αναρωτήθηκε: "Αν κάποιος πεθάνει, θα ξαναζήσει;" (Ιώβ 14:14). Είναι σημαντικό να παρατηρήσουμε τον σωστό τρόπο με τον οποίο ο Ιώβ θέτει αυτή την ερώτηση. Δεν διερωτάται: "Αν κάποιος πεθάνει, είναι πραγματικά νεκρός;" ή: "Υπάρχει κάτι στον άνθρωπο που παραμένει ζωντανό μετά τον θάνατο του σώματος;". Ο Ιώβ γνώριζε ότι ο θάνατος ήταν μια πραγματικότητα, μια ζοφερά τραγική πραγματικότητα. Ήξερε ότι ο θάνατος ήταν η τιμωρία για την αμαρτία, και επειδή όλος ο κόσμος της ανθρωπότητας ήταν αμαρτωλός, όλοι πέθαιναν. Αυτό που ήθελε να μάθει ο Ιώβ ήταν αν οι νεκροί θα αποκατασταθούν στη ζωή - θα ζήσει "και πάλι"; Ο Ιησούς απάντησε σε αυτό το ερώτημα για τον Ιώβ, για τη Μάρθα και

για όλους όσοι είναι πρόθυμοι να δεχτούν την απλή αλήθεια των λόγων του: "Ο αδελφός σου θα αναστηθεί".

Η ιδέα ότι οι νεκροί θα επανέλθουν στη ζωή σε μελλοντικό χρόνο δεν ήταν καινούργια για τη Μάρθα, διότι πίστευε στις υποσχέσεις της Παλαιάς Διαθήκης που έδιναν αυτή την ευλογημένη ελπίδα. Ο Προφήτης Ιώβ, αφού ρώτησε: "Αν κάποιος πεθάνει, θα ξαναζήσει;", βρήκε την απάντηση και την εξέφρασε σχετικά με τη δική του ελπίδα, λέγοντας: "Όλες τις ημέρες της σκληρής μου υπηρεσίας θα περιμένω (στο θάνατο) να έρθει η ανανέωσή μου. Θα καλέσετε και θα σας απαντήσω- θα νοσταλγήσετε το πλάσμα που έφτιαξαν τα χέρια σας". Ιώβ 14:14,15

"Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ"

Σε μια προφητεία σχετικά με την ελπίδα για την τελική μοίρα των παιδιών που θανατώθηκαν από το διάταγμα του Ηρώδη την εποχή που γεννήθηκε ο Ιησούς, ο Κύριος λέει στις κλαψιάρες μητέρες, που στην προφητεία αναφέρονται ως Ραχήλ, "συγκρατήστε τη φωνή

σας από το κλάμα και τα μάτια σας από τα δάκρυα, γιατί το έργο σας θα ανταμειφθεί", ... "Θα επιστρέψουν από τη γη του εχθρού. Έτσι υπάρχει ελπίδα για τους απογόνους σας", δηλώνει ο Κύριος. Ιερεμίας 31:16,17

Η Μάρθα πιθανότατα γνώριζε αυτές τις θαυμάσιες υποσχέσεις που διαβεβαίωναν τους πιστούς για τον επερχόμενο καιρό που οι νεκροί, νέοι και γέροι, θα αναστηθούν στη ζωή. Άλλωστε, ο Ιησούς ήταν συχνός επισκέπτης στο σπίτι τους, και αναμφίβολα είχε ακούσει τα θαυμαστά λόγια της ζωής, καθώς έβγαιναν από τα εμπνευσμένα χείλη του. Έτσι, όταν ο Ιησούς της είπε: "Ο αδελφός σου θα αναστηθεί", εκείνη απάντησε: "Ξέρω ότι θα αναστηθεί με την ανάσταση την έσχατη ημέρα". (Ιωάννης 11:24). Ναι, ήξερε ότι όλοι οι νεκροί θα "αναστηθούν", ότι θα ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου - γιατί ήξερε ότι αυτό ήταν το σχέδιο του Θεού για όλους τους ανθρώπους.

Τι εννοούσε η Μάρθα με τον όρο "τελευταία ημέρα"; Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία και την ανάκαμψη του ανθρώπινου γένους από

την αμαρτία και τον θάνατο χωρίζεται σε χρονικές περιόδους που ονομάζονται στη Βίβλο "ημέρες". Κατά τη διάρκεια της τελευταίας από αυτές τις χρονικές περιόδους, αυτών των ημερών, το θεϊκό σχέδιο ανάκαμψης θα φτάσει στην ολοκλήρωσή του. Η "τελευταία ημέρα" στο σχέδιο του Θεού έχει διάρκεια χίλια χρόνια - τα χίλια χρόνια της βασιλείας του Χριστού.

Το γεγονός ότι αυτή η περίοδος αναφέρεται ως "ημέρα" είναι πολύ σημαντικό, διότι έρχεται σε αντίθεση με τα έξι χιλιάδες χρόνια της ανθρώπινης εμπειρίας που προηγήθηκαν, τα οποία αναφέρονται στις Γραφές ως περίοδος σκότους, ως νύχτα θλίψης και θανάτου. Όσον αφορά αυτή τη σκοτεινή νύχτα της αμαρτίας και του πόνου και το πρωινό της χαράς που θα ακολουθήσει, ο ψαλμωδός έγραψε: "Διότι ο θυμός του διαρκεί μόνο μια στιγμή, αλλά η εύνοιά του διαρκεί μια ζωή! Το κλάμα μπορεί να διαρκέσει τη νύχτα, αλλά η χαρά έρχεται με το πρωί". Ψαλμός 30:5

Παρόλο που ο Δαβίδ μιλάει για την "οργή" του Θεού, δεν πρέπει να τον θεωρούμε

εκδικητικό ή ότι απολαμβάνει τα βάσανα των πλασμάτων του. Ούτε ο θυμός του θα εκφραστεί με το μαρτύριο των ασεβών σε μια πύρινη κόλαση για πάντα- ούτε στο "καθατήριο" για ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα. Η Καινή Διαθήκη μας μιλάει για την "οργή" του Θεού και εξηγεί ότι ακόμη και τώρα αποκαλύπτεται από τον ουρανό εναντίον κάθε αδικίας. (Ρωμαίους 1:18). Η οργή του Θεού αποκαλύπτεται στη θανατική καταδίκη που επιβάλλεται σε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος - "Ως εν Αδάμ πάντες αποθνήσκουσι". 1 Κορινθίους 15:22

Στην εύνοια του Θεού είναι η ζωή, δηλώνει ο ψαλμωδός. (Ψαλμός 30:5). Εδώ η εύνοια του Θεού αντιπαράβάλλεται με την οργή του. Όταν οι πρώτοι γονείς μας παρέβησαν τον νόμο του Θεού, εκείνος απέσυρε την εύνοιά του από αυτούς. Χωρίς την εύνοιά του δεν θα μπορούσαν να συνεχίσουν να ζουν, οπότε αυτόματα η φράση "Επιστρέψετε στη γη, από αυτήν σας πήραν- γιατί χώμα είστε και στο χώμα θα επιστρέψετε", άρχισε να ισχύει - άρχισαν να πεθαίνουν. Γένεση 3:19

Από τότε η ανθρώπινη φυλή συνεχίζει να πεθαίνει. Όταν ο Θεός απέσυρε την ηλιοφάνεια της εύνοιάς Του, ένα "σκοτάδι" εγκαταστάθηκε πάνω από το ανθρώπινο γένος - ένα σκοτάδι τόσο πυκνό που έγινε αισθητό σε όλους τους πόνους και τις οδύνες που συνοδεύουν τη διαδικασία του θανάτου. Αυτή η "νύχτα" της εμπειρίας του κόσμου με την αμαρτία και το αποτέλεσμα της ήταν πράγματι μια νύχτα κλάματος. Αλλά δεν πρόκειται να διαρκέσει για πάντα! Ήταν μια μακρά και θλιβερή νύχτα, αλλά το πρωί έρχεται, και με τον ερχομό του πρωινού θα έρθει και η υποσχόμενη χαρά - μια χαρά που θα είναι απεριόριστη όταν ο θάνατος πάψει να χτυπάει τα θύματά του, και όσοι έχουν πεθάνει, με τη θεία δύναμη, θα ξαναζωντανέψουν. Έτσι, όταν ο Ιησούς είπε στη Μάρθα: "Ο αδελφός σου θα αναστηθεί", το μυαλό της έφερε φυσικά στο μυαλό της αυτή τη θαυμάσια εικόνα της χαράς που θα έρθει σε όλη την ανθρωπότητα σε εκείνη τη νέα ημέρα, όταν οι ευλογίες της ζωής θα πέσουν σε όλους, εξ ου και η απάντησή της: "Ξέρω ότι θα αναστηθεί με την ανάσταση την τελευταία ημέρα". Ο Ιησούς δεν αρνήθηκε την αλήθεια των όσων είπε η Μάρθα. Πράγματι, ήταν

αναμφίβολα λόγω της δικής του διακονίας σε εκείνο το σπίτι στη Βηθανία που αυτή η ελπίδα για μια γενική αφύπνιση όλων όσων κοιμούνται στο θάνατο ήταν τόσο φωτεινή στην καρδιά της Μάρθας. Αντίθετα, ο Ιησούς επιβεβαίωσε την πίστη της, λέγοντας: "Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή. Όποιος πιστεύει σε μένα θα ζήσει, ακόμη και μετά θάνατον. Όποιος ζει σε μένα και πιστεύει σε μένα, δεν θα πεθάνει ποτέ". Ιωάννης 11:25,26

"Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή", είπε ο Δάσκαλος, εννοώντας ότι σε εκείνη τη μελλοντική ημέρα, όταν οι νεκροί θα ζωντανέψουν και η Εδέμ θα ανθίσει ξανά, με τα σύνορά της να περικλείουν ολόκληρη τη γη, αυτός θα είναι ο δίαυλος της θείας δύναμης μέσω του οποίου αυτό θα πραγματοποιηθεί. Ο Ιησούς είναι ο μεγάλος φωτοδότης του κόσμου - το φως της ζωής. (Ιωάννης 1:9, 8:12, 9:5). Η βασιλεία του θα φέρει την "ημέρα" της υγείας και της ζωής. Θα είναι αυτό που ο προφήτης περιγράφει ως "ήλιος της δικαιοσύνης", ο οποίος θα ανατείλει με "θεραπεία στα φτερά του". Μαλαχίας 4:2

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

"Το πιστεύεις αυτό;" ρώτησε ο Ιησούς τη Μάρθα. Πιστεύεις ότι εγώ είμαι εκείνος που θα επαναφέρει τον αδελφό σου στη ζωή εκείνη την ημέρα, όταν ο αγαπητικός σκοπός του Θεού προς την ανθρωπότητα θα ολοκληρωθεί ; Και η Μάρθα απάντησε: "Ναι, Κύριε", του είπε. "Πάντα πίστευα ότι είσαι ο Μεσσίας, ο Υιός του Θεού, αυτός που ήρθε στον κόσμο από τον Θεό". (Ιωάννης 11:26,27). Από τη στιγμή που ο άνθρωπος έπεσε στην αμαρτία και τον θάνατο, ο Θεός είχε υποσχεθεί να στείλει έναν Λυτρωτή.

Η υπόσχεση δόθηκε στον Αβραάμ ότι το "σπέρμα" του θα "ευλογούσε όλες τις οικογένειες της γης". (Γένεση 12:1-3, 22:18). Ο Απόστολος Παύλος εξηγεί ότι ο Ιησούς είναι αυτό το "σπέρμα" της υπόσχεσης. (Γαλάτας 3:16). Η Μάρθα το ήξερε κι αυτό, και επειδή ο Χριστός της υπόσχεσης επρόκειτο να ευλογήσει όλες τις οικογένειες της γης, ήξερε ότι θα έπρεπε επίσης να είναι η "ανάσταση και η ζωή".

Ακόμα και στην εποχή της Μάρθας είχαν περάσει πάνω από τέσσερις χιλιάδες χρόνια θανάτου. Ο δικός της αδελφός είχε πεθάνει, οπότε ήξερε ότι αν επρόκειτο να εκπληρωθούν οι υποσχέσεις του Θεού να ευλογήσει όλη την ανθρωπότητα μέσω του Χριστού, θα έπρεπε να ξυπνήσουν όσοι κοιμούνται στον θάνατο- και πίστευε ότι ο Ιησούς ήταν αυτός που θα το έκανε - "στην ανάσταση την έσχατη ημέρα".

"Όποιος πιστεύει σε μένα θα ζήσει, ακόμη και μετά θάνατον", είπε ο Ιησούς. (Ιωάννης 11:25). Εδώ υπάρχει μια οριστική υπόσχεση προς όλους τους πιστούς για την αφύπνιση από τον ύπνο του θανάτου. Σκοπός της ήταν κυρίως να διαβεβαιώσει τη Μάρθα ότι ο θάνατος του Λαζάρου δεν οφειλόταν στην έλλειψη πίστης ή αφοσίωσής του στον Ιησού. Ο Λάζαρος πίστευε στον Ιησού, και όμως πέθανε. Αυτό ισχύει για όλους τους πιστούς από εκείνη την εποχή μέχρι σήμερα. Ο Ιησούς διαβεβαίωνε τη Μάρθα και εμάς ότι ο θάνατος δεν είναι το τέλος- "Αν και πέθανε", "όμως θα ζήσει", δηλαδή θα επανέλθει στη ζωή.

Στη συνέχεια, ο Ιησούς παραμερίζει το παραπέτασμα της αβεβαιότητας και δίνει μια περαιτέρω ματιά σε εκείνη την "έσχατη ημέρα", ώστε να εκτιμήσουμε ακόμη περισσότερο την απέραντη αγάπη του Θεού στην παροχή ζωής για όλη την ανθρωπότητα. Είπε: "Όποιος ζει πιστεύοντας σε μένα, δεν θα πεθάνει ποτέ". Αυτή η δήλωση δεν ισχύει για την παρούσα εποχή, διότι όλοι τώρα πεθαίνουν. Η μελλοντική ζωή όλης της ανθρωπότητας εξαρτάται από την αφύπνισή τους από τον ύπνο του θανάτου. Αλλά θα είναι διαφορετικά σε εκείνη τη νέα ημέρα - εκείνη την ημέρα κατά την οποία ο "Ήλιος της Δικαιοσύνης" διαλύει το σκοτάδι της μακράς νύχτας της αμαρτίας και του θανάτου και φέρνει φως και ζωή σε όλη την ανθρωπότητα. Όσοι ζουν τότε και πιστεύουν στον Χριστό, δεν θα πεθάνουν ποτέ - θα παραμείνουν πραγματικά ζωντανοί για πάντα ως άνθρωποι.

ΟΙ ΔΊΚΑΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΙΚΟΙ

Ποιος θα είναι ζωντανός σε εκείνη την "έσχατη ημέρα", εκείνη την ημέρα των χιλίων ετών, όταν οι ευλογίες της αιώνιας ζωής θα

εξασφαλιστούν σε όλους όσοι πιστεύουν τότε; Όλη η ανθρωπότητα θα είναι τότε ζωντανή, διότι το σχέδιο του Θεού είναι να ξυπνήσει όλους από ύπνο του θανάτου. Ο Παύλος λέει ότι "θα γίνει ανάσταση και των δικαίων και των ασεβών". (Πράξεις 24:15). Και ο Ιησούς δήλωσε: "Μην εκπλήσσεστε με αυτό, γιατί έρχεται καιρός που όλοι όσοι είναι στους τάφους τους θα ακούσουν τη φωνή του και θα βγουν". (Ιωάννης 5:28-29). Η παρηγορητική σκέψη του υπόλοιπου αυτού του χωρίου της Γραφής έχει καταστραφεί από μια λανθασμένη μετάφραση. Σε ορθή μετάφραση έχει ως εξής: "όσοι έκαναν το καλό, θα σηκωθούν για να ζήσουν, και όσοι έκαναν το κακό, θα σηκωθούν για να καταδικαστούν". Ιωάννης 5:29

"Εκείνοι που έκαναν το καλό", λέει ο Δάσκαλος, θα βγουν στην "ανάσταση της ζωής". Αυτή είναι μια αναφορά στην ανταμοιβή των αφιερωμένων πιστών που έχουν αποδείξει την αξία τους για "δόξα και τιμή και αθανασία". (Ρωμαίους 2:7). Αυτοί πρόκειται να ζήσουν και να βασιλεύσουν μαζί με τον Χριστό, ως μέρος του "σπέρματος" του Αβραάμ, μέσω του οποίου πρόκειται να ευλογηθούν όλες οι

οικογένειες της γης. (Γαλάτας 3:27-29). Αυτοί θα είναι σαν τον Ιησού και θα μοιραστούν την ουράνια δόξα του. (1 Ιωάννης 3:2). Αυτοί θα είναι "στεφάνι ζωής", ακόμη και η "θεία φύση". (Αποκάλυψη 2:10, Β' Πέτρου 1:4). Αλλά εκείνοι που θα βγουν στην ανάσταση για να ζήσουν και να βασιλέψουν με τον Χριστό θα είναι ένας πολύ μικρός αριθμός σε σύγκριση με τα εκατομμύρια που έχουν πεθάνει. Ο Ιησούς αναφέρεται σ' αυτούς ως "μικρό ποίμνιο", στο οποίο ο Πατέρας έχει την ευχαρίστηση να δώσει τη βασιλεία. (Λουκάς 12:32). Η συντριπτική πλειονότητα των νεκρών ανήκει σε εκείνη την κατηγορία που δεν έχει κάνει καλό από τη θεία άποψη. Πεθαίνουν ως μέλη μιας αμαρτωλής, ετοιμοθάνατης φυλής. Σύμφωνα με τα ανθρώπινα πρότυπα, οι περισσότεροι από αυτούς υπήρξαν ηθικά έντιμοι άνθρωποι - καλοί πολίτες και καλοί γείτονες - αλλά δεν υπήρξαν οπαδοί του Διδασκάλου- ως εκ τούτου, το αίμα του Χριστού δεν τους έδωσε θέση δικαιοσύνης ενώπιον του Θεού.

Παρ' όλα αυτά, ο Θεός αγαπά και αυτούς και έστειλε τον Υιό του να πεθάνει γι' αυτούς, ώστε να έχουν την ευκαιρία να ζήσουν για πάντα. Η

αιώνια ζωή μέσω του Ιησού αποκτάται μόνο στη βάση της πίστης, και η συντριπτική πλειοψηφία ανθρώπινου γένους δεν είχε ποτέ μια πραγματική ευκαιρία να πιστέψει. Εκατομμύρια δεν έχουν ακούσει ποτέ για τον Ιησού, και μεταξύ εκείνων που έχουν ακούσει γι' αυτόν είναι λίγοι εκείνοι που έχουν κατανοήσει με σαφήνεια τον πραγματικό σκοπό του ερχομού του στον κόσμο. Υπήρξαν τόσες πολλές αντικρουόμενες θεωρίες σχετικά με τον Χριστό και τον Χριστιανισμό, ώστε οι περισσότεροι ειλικρινείς άνθρωποι έχουν μπερδευτεί, και εξαιτίας αυτού δεν πήραν ποτέ στα σοβαρά τον Χριστιανισμό. Δεν υπήρξαν σκόπιμα κακοί, αλλά δεν έκαναν "καλό" με την έννοια του να γίνουν οπαδοί του Ιησού με τα βήματά τους.

Αυτά τα εκατομμύρια πρέπει επίσης να ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου. Ο Παύλος μιλάει γι' αυτή την αφύπνιση ως "σωτηρία", και είναι θέλημα του Θεού, εξηγεί, να "σωθούν και να έλθουν σε γνώση της αλήθειας". (Α΄ Τιμόθεο 2:4-6). Η μεγάλη αλήθεια που θα γίνει τότε γνωστή σε όλους - καθαρά και αδιαμφισβήτητα- είναι ότι ο Ιησούς

"έδωσε τον εαυτό του λύτρο για όλους", δηλαδή ότι πέθανε για "τις αμαρτίες όλου του κόσμου" και ότι όσοι αποδέχονται αυτή την παροχή μπορούν να ζήσουν. 1 Ιωάννης 2:2

Αυτό εννοούσε ο Ιησούς όταν έλεγε στη Μάρθα: "Όποιος ζει", δηλαδή, όποιος έχει ξυπνήσει από τον ύπνο του θανάτου "στην ανάσταση την έσχατη ημέρα" "και πιστεύει σε μένα, δεν θα πεθάνει ποτέ". (Ιωάννης 11:26). Αυτή θα είναι η περίοδος της δοκιμασίας για τον κόσμο, η στιγμή που θα βρεθεί αντιμέτωπος με τη μεγάλη απόφαση που θα σημάνει ζωή ή θάνατο για την αιωνιότητα. (Πράξεις 17:31). Όταν ο Ιησούς υποσχέθηκε ότι θα βγουν από τον θάνατο, είπε ότι θα βγουν σε αυτό που περιέγραψε με την ελληνική λέξη "*κρίση*", δηλαδή σε μια περίοδο δοκιμασίας, όταν, αν στραφούν προς τον Θεό, τον Ιησού και τη δικαιοσύνη, δεν θα χρειαστεί να πεθάνουν ξανά, αλλά πιστεύοντας έτσι θα "ζήσουν για πάντα". Ιωάννης 6:51

"ΤΟ ΠΙΣΤΕΎΕΙΣ ΑΥΤΟ;"

Όταν ο Ιησούς εξήγησε αυτή την υπέροχη ελπίδα της μελλοντικής ζωής στη Μάρθα, την ρώτησε: "Το πιστεύεις αυτό ;" Αυτό είναι ένα ερώτημα που αναζητά την καρδιά όλων μας σήμερα. Αν μπορούμε να ασκήσουμε γνήσια πίστη στις υποσχέσεις του Θεού, μεγάλο μέρος της πικρίας και της θλίψης θα απομακρυνθεί από τις καρδιές μας όταν οι αγαπημένοι μας άνθρωποι απομακρύνονται από εμάς με τον θάνατο. Αν μπορούμε να πιστέψουμε, θα γνωρίζουμε ότι δεν έχουν φύγει για πάντα, ότι πρόκειται να υπάρξει μια ένδοξη επιστροφή των νεκρών, μια αφύπνιση από τον ύπνο του θανάτου. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές του σχετικά με τον Λάζαρο: "Θα πάω εκεί για να τον ξυπνήσω", και ο Ιησούς έρχεται ξανά κατά τη δεύτερη έλευσή του για να ξυπνήσει από τον ύπνο του θανάτου όλους εκείνους για τους οποίους πέθανε. Ήταν η θυσία του που μετέτρεψε τον θάνατο από μια αιώνια λήθη σε έναν ήρεμο ύπνο από τον οποίο θα υπάρξει αφύπνιση.

ΠΟΣΟ ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΟ ΘΑ ΕΊΝΑΙ;

Υπήρξαν τόσες πολλές παρεξηγήσεις σχετικά με την ελπίδα της ανάστασης που πολλοί δυσκολεύονται να κατανοήσουν την πραγματικότητα του τι θα σημαίνει για τους ανθρώπους. Όμως δεν πρέπει να υπάρχει καμία ασάφεια σχετικά με αυτό, διότι ο Ιησούς έδωσε παραδείγματα για τον πολύ κυριολεκτικό τρόπο με τον οποίο θα εκπληρωθούν οι υποσχέσεις του Θεού. Έχουμε μία από αυτές τις απεικονίσεις στην περίπτωση του Λαζάρου. Αφού ο Διδάσκαλος είχε εξηγήσει στη Μάρθα τη μεγάλη αλήθεια της γενικής ανάστασης και είχε καταστήσει σαφές ότι κατά την "έσχατη ημέρα" όσοι αφυπνίζονταν και πίστευαν σ' αυτόν δεν θα πέθαιναν ποτέ, πήγε στον τάφο του αδελφού της και με τη χρήση της θείας δύναμης τον κάλεσε από τον θάνατο.

Ο Ιησούς μίλησε στον Λάζαρο, λέγοντας: "Λάζαρε, βγες έξω!", και η διήγηση μας λέει ότι "ο νεκρός βγήκε έξω". (Ιωάννης 11:43,44). Στη συνέχεια, ο Ιησούς έδωσε οδηγίες να του αφαιρεθούν τα νεκρικά ρούχα, ώστε να είναι

και πάλι ελεύθερος να αναμιχθεί με την οικογένειά του και τους φίλους του. Ήταν πάλι μαζί τους, ο ίδιος Λάζαρος όπως πριν πεθάνει. Δεν ήταν φάντασμα, ούτε φάντασμα. Δεν χρειαζόταν να αναποδογυρίζει τραπέζια ή να κουνάει καθρέφτες για να γνωστοποιήσει στους φίλους του ότι βρισκόταν ανάμεσά τους, επειδή είχε επιστρέψει κοντά τους, προσωπικά και σωματικά. Όπως ακριβώς ο Λάζαρος είχε πεθάνει, έτσι και τώρα ήταν ζωντανός, και οι αδελφές και οι φίλοι του χάρηκαν. Σε αυτό έχουμε μια πρακτική και κατανοητή απεικόνιση του τι θα σημαίνει για το ανθρώπινο γένος όταν όλοι όσοι βρίσκονται στους τάφους τους θα ακούσουν τη φωνή του Ιησού να τους ξυπνά από τον ύπνο του θανάτου. Πολλαπλασιάστε στο μυαλό σας δισεκατομμύρια φορές εκείνη τη σκηνή χαράς στη Βηθανία, όταν ο Λάζαρος άκουσε τη φωνή της θείας εξουσίας να τον ξυπνά από τον θάνατο, και τότε θα καταλάβετε σε κάποιο βαθμό τι εννοεί ο Θεός στις υποσχέσεις του να ευλογήσει όλες τις οικογένειες της γης. Αυτός ο απώτερος στόχος του ερχομού του Ιησού στον κόσμο ήταν που δικαιολόγησε το μήνυμα των αγγέλων τη νύχτα που γεννήθηκε, αυτό το μήνυμα που

περιέγραψαν ως "καλή είδηση που θα προκαλέσει μεγάλη χαρά σε όλους τους ανθρώπους". Σήμερα στην πόλη του Δαβίδ γεννήθηκε για σας ένας Σωτήρας- είναι ο Μεσσίας, ο Κύριος". Λουκάς 2:10,11

Σας έχει ραγίσει η καρδιά επειδή κάποιος αγαπημένος σας άνθρωπος χάθηκε στο θάνατο; Είναι μια σκληρή εμπειρία, γιατί ένα τρομερό κενό μένει στη ζωή όσων απομένουν. Αλλά πάρτε κουράγιο- ο αποχωρισμός δεν είναι για πάντα. Στο ευτυχές αύριο του σχεδίου του Θεού - ένα αύριο που είναι τώρα κοντά - σε εκείνη τη λαμπρή εποχή των επανενώσεων, θα ξαναδείτε το αγαπημένο σας πρόσωπο. Εν τω μεταξύ, συνεχίστε να έχετε πίστη στις υποσχέσεις του Θεού και στην ικανότητά του να πραγματοποιήσει αυτές τις υποσχέσεις. Και αν μπορείτε, χάστε τον εαυτό σας στη μεγάλη χαρά του λέγοντας στους άλλους την ελπίδα που εμπνέει την καρδιά σας και σας επιτρέπει να συνεχίσετε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας περιμένοντας τη χαρά που, μπορείτε να είστε σίγουροι, θα έρθει το πρωί.